

SERGI BELBEL
Terrassa, 1963

Publicacions i estrenes:

A.G./V.W., *Calidoscopis i fars d'avui* (1985)
(Premi Marqués de Bradomín, 1985)
Versió castellana: Ed. Nuevo Teatro Español (CNTE) núm. 5. Madrid, 1986.
Estrenada en castellà al Festival de Cabueñes (Gijón) pel Taller Central de Madrid el juliol de 1986.

La nit del cigne (1986)
Revista «Els Marges» núm. 38. Barcelona, 1987.
Estrenada a Terrassa pel Grup Amics de les Arts el novembre de 1986.

Mínim. Mal Show (1987)
Escrita i dirigida en col·laboració amb Miquel Górriz.
Estrenada a l'Institut del Teatre de Barcelona per El Teatro Fronterizo el maig de 1987.

Dins la seva memòria (1987)
(Premi Ciutat de Granollers, 1987)
Edicions 62, col·lecció El Galliner, núm. 104. Barcelona, 1988.

Elsa Schneider (1987)
(Premi Nacional Ignasi Iglésias, 1987)
Edicions de l'Institut del Teatre, col·lecció Biblioteca Teatral, núm. 62. Barcelona, 1988.
Estrenada al Teatre Romea de Barcelona pel Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya el gener de 1989.

Ópera (1988)
Estrenada al Mercat de les Flors per El Teatro Fronterizo i el CNTE el desembre de 1989.

En companyia d'abisme (1988)
Publicada conjuntament amb les peces breus *Tercet* i *L'ajudant* a Edicions 62, col·lecció El Galliner, núm. 116. Barcelona, 1990. Estrenada a l'Institut del Teatre de Barcelona pel Centre Dramàtic d'Osona el gener de 1989.

Tàlem (1989)
(Text sorgit de les borses d'ajut a la creació teatral convocades pel CDGC).
Versió castellana: Ed. Nuevo Teatro Español (CNTE) núm. 7. Madrid, 1990. Estrenada al Teatre Romea de Barcelona pel Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya l'abril de 1990.

Carícies (1991)
Versió castellana. Revista «El Público», núm. 86. Madrid, 1991.
Estrenada al Teatre Romea de Barcelona pel Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya el febrer de 1992.

CDGC Teatre Romea
Direcció: Domènec Reixach

C/. Hospital, 51 - 08001 Barcelona
Tel.: (93) 301 55 04 - Fax (93) 412 38 32

CARÍCIES

DE SERGI BELBEL

ROMEA
CENTRE DRAMÀTIC
DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

CARÍCIES

DE SERGI BELBEL

Repartiment
(per ordre d'aparició):

Home Jove: **Luis Miguel Climent**
Dona Jove: **Carme González**
Dona Gran: **Anna Maria Barbany**
Dona Vella: **Nadala Batiste**
Home Vell: **Víctor Israel**
Nen: **Iván Morales-Marcel Muntaner**
Home: **Manel Barceló**
Noia: **Laura Conejero**
Home Gran: **Pepe Martín**
Noi: **Santi Ricart**
Dona: **Àngels Poch**

Ajudant de direcció: **Núria Furió**
Maquillatge i perruqueria: **Mina Tatjer**
Vestuari: **Mercè Paloma**
Il·luminació: **Llorenç Soler**
Escenografia: **Joaquim Roy**
Música: **Òscar Roig**

Direcció: **Sergi Belbel**

Serveis Tècnis:
Equip del Teatre Romea-Centre Dramàtic

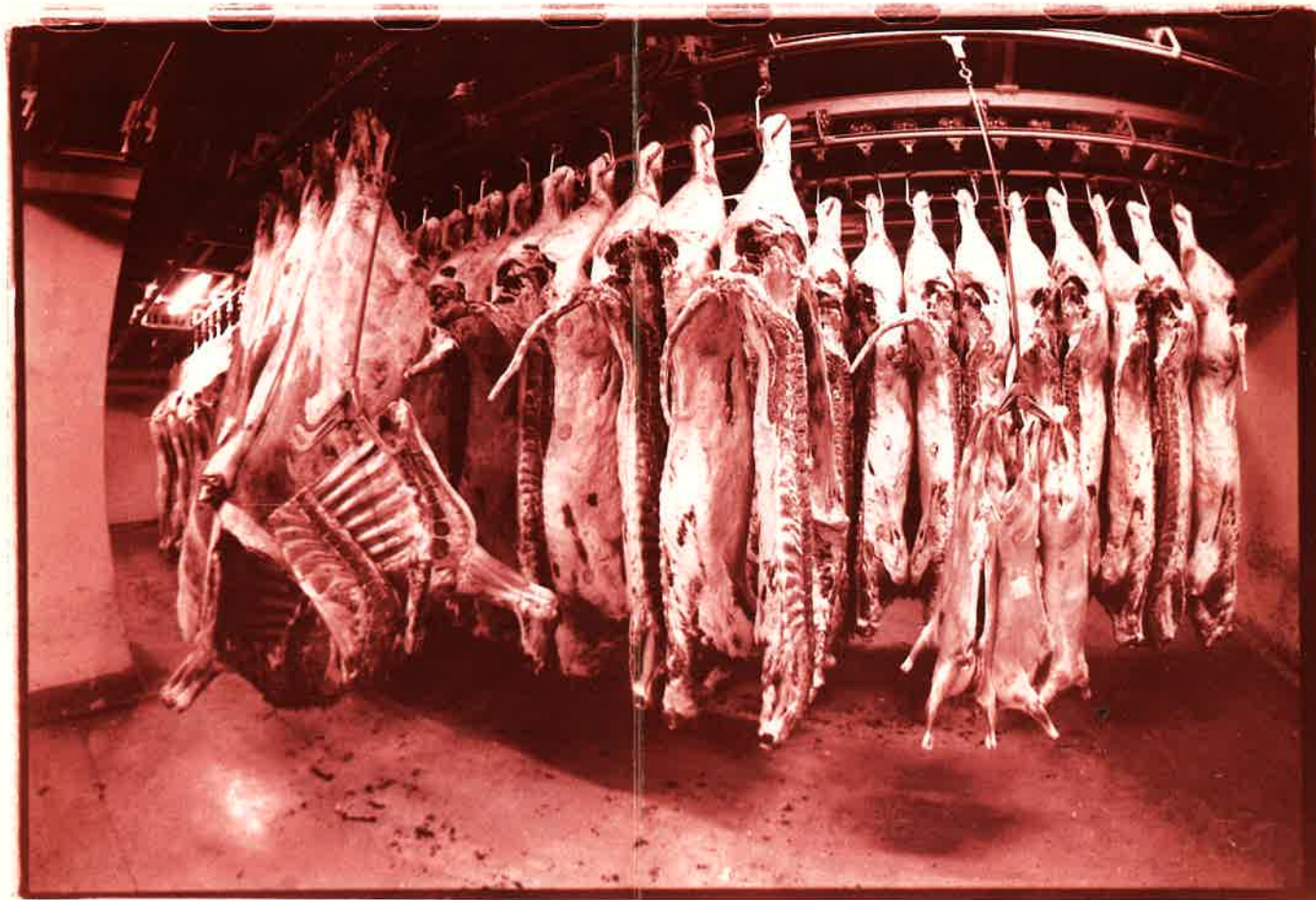
**Centre Dramàtic
de la Generalitat de Catalunya**

**DEL 27 DE FEBRER
AL 12 D'ABRIL**

TEMPORADA 1991-1992

CARÍCIES

DE SERGI BELBEL

A SANG FREDA

Carícies de Sergi Belbel és una obra dels anys 90. És decididament contemporània. Fotografia comportaments d'avui dia. Passeja el seu mirall pels viaranyes de la vida, en el cor d'una ciutat que cadascú de nosaltres podria conèixer, i aquests homes i aquestes dones ens són propers. No té, tanmateix, res d'anecdòtic. Les situacions es lliuren, s'esbrinen i es duen a terme sense que cap detall no aconseguixi desviar l'atenció de l'espectador cap a una particularitat determinada. A Belbel li interessa posar en joc uns mecanismes, valorar unes relacions i comprendre uns conflictes com si els veiés des de dintre.

Pren com a referència *La Ronda* de Schnitzler. Però no és una referència literària. No té la pretensió de ser testimoni o analista, sigui analista dels comportaments o analista de fantasmes. En aquest model reconegut, hi busca més aviat un principi de joc, perquè el que ell vol produir en l'espectador d'avui dia és la possibilitat lúdica de sentir en les paraules i veure en els actes unes forces en moviment, unes tensions en desenvolupament. Belbel té una mica d'experimentador, una mica de químic, una mica de físic.

Escenes quotidianes, escenes familiars, escenes de parelles. Deu diàlegs; per tant la forma elemental del teatre. Explorada d'una manera gairebé sistemàtica, perquè l'experimentació també requereix una serialitat. No es tracta de multiplicar els punts de vista, sinó d'observar una mateixa forma en les seves variacions i de mantenir la mirada freda i gairebé indiferent.

Quan el que es vol és despollar uns comportaments, resulta indispensable copsar les coses a l'instant, amb una rapidesa i una concisió extremes, sense fluctuacions ni titubeigs. La qüestió no és desvetllar progressivament una veritat. Les coses es llencen en estat brut, en la seva nuesa, sense profunditat. Aquí tot es diu i es diu immediatament. Sense miraments ni moderació. Sense el més mínim sobreentès, sense evasives ni mitges tintes. A Belbel li agraden els colors vius, els perfils retallats. Projecta les

paraules en una atmosfera estranya, les seves paraules són fletxes que travessen un espai glaçat i nu. El llenguatge s'ha despulat de tota escòria.

De seguida es té la sensació que ens trobem davant d'un dibuix de la realitat. I Belbel, que sap manipular amb destresa el bisturí, ens lliura uns cossos sense pell. Músculs, nervis i tendons al descobert, disposats a la tensió i a l'estremiment, componen un cos estrany, tot i que és perfectament recognoscible. Allò que la pell dissimulava rere la seva llisor i la seva rodonesa adquireix un relleu increïble. El nostre món quotidià ens és tornat sense embolcalls, sense defenses, escorxat.

Es podria pensar en una certa brutalitat. Belbel, que té predilecció per les antífrasis («vaja, doncs sí que n'hi ha, de carícies !...»), colpeja sense afliurar, sense descans, de principi a fi, tot mantenint-nos constantment en la corda fluixa. Per això, podríem acusar-lo, massa fàcilment per descomptat, de delectar-se en la violència, la morbositat i l'obsenitat. És cert que no té cap pudor, però tampoc cap cinisme. I el que seria obscè és, sens dubte, que hagués mancat de veritat.

Però aquí tot és veritat. L'arc es tiba, la fletxa segueix la seva corba i dóna en el blanc. Tot és qüestió de tensió, de punteria, de precisió en el moviment i en el ritme. Belbel sap sentir les paraules, i sap escoltar el silenci. El que hi ha de més precís és la música: el compàs és just, el tempo no vacil·la mai, i cada paraula té la precisió d'una nota.

Així doncs, no és estrany que amb aquest dibuix, Belbel construeixi un teatre essencial, un teatre que ofereix essències. Té la força de la tragèdia, la seva rigorositat gairebé abstracta. Té la causticitat de la comèdia i en la seva indiferència aparent, completament ètica, la llibertat de l'humor.

JEAN-JACQUES PRÉAU.
Director i traductor de teatre.